

न्यायविशा. मडोपा. श्रीयशोविजयविरचित
अध्यात्म उपनिषद्

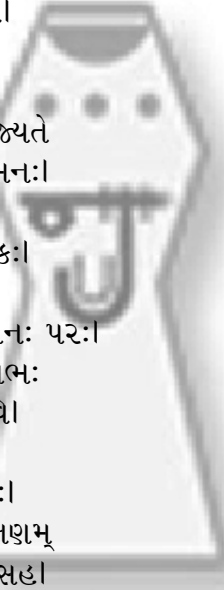
अन्द्रवृन्दनतं नत्वा वीतरागं स्वयम्भुवम्। अध्यात्मोपनिषन्नामा ग्रन्थोऽस्मात्त्रिविधीयते	॥१॥
आत्मानमधिकृत्य स्याद्यः पञ्चाचार्यारिमा। शब्दयोगार्थनिपुणास्तदध्यात्मं प्रयक्षते	॥२॥
रुद्वयार्थनिपुणास्त्वाहुश्चित्तं मैत्र्याद्विवासितम्। अध्यात्मं निर्मलं ब्राह्मव्यवहारोपबृंहितम्	॥३॥
अेवम्भूतनये ज्ञेयः प्रथमोऽर्थोऽत्र कोविदैः। यथायथं द्वितीयोऽर्थो व्यवहारजुसूत्रयोः	॥४॥
गलन्नयकृतभ्रान्तिर्यः स्याद्विश्रान्तिसम्भुषः। स्याद्वाद्यविशदालोकः स अेवाध्यात्मत्वाजनम्	॥५॥
मनोवत्सो युक्तिगर्वी मध्यस्थस्यानुधावति। तामाकर्षति पुच्छेन तुच्छाग्रहमनःकपिः	॥६॥
अनर्थायैव नार्थाय जातिप्रायाश्च युक्तयः। उस्ती उन्तीति वयने प्राप्ताप्राप्तविकल्पवत्	॥७॥
ज्ञायेरन् लेतुवादेन पदार्था यद्यतीन्द्रियाः। कालेनैतावता प्राज्ञैः कृतः स्यात्तेषु निश्चयः	॥८॥
आगमश्चोपपत्तिश्च सम्पूर्णा दृष्टिलक्षणम्। अतीन्द्रियाणामर्थानां सद्भावप्रतिपत्तये	॥९॥
अन्तरा केवलज्ञानं छद्मस्थाः भल्वयक्षुषः। उस्तस्पर्शसमं शास्त्रज्ञानं तद्वयवहारकृतं	॥१०॥
शुद्धोच्छाद्यपि शास्त्राज्ञानिरपेक्षस्य नो हितम्। भौतहन्तुर्यथा तस्य पदस्पर्शनिषेधनम्	॥११॥
शासनात् त्राणशक्तेश्च बुधैः शास्त्रं निरुच्यते। वयनं वीतरागस्य तस्य नान्यस्य कस्यचित्	॥१२॥
वीतरागोऽनृतं नैव भ्रूयात्तद्वेत्वत्मावतः। यस्तद्वाक्येष्वनाश्वासस्तन्मडामोहजृम्भितम्	॥१३॥
शास्त्रे पुरस्कृते तस्माद्वीतरागः पुरस्कृतः। पुरस्कृते पुनस्तस्मिन्नियमात् सर्वसिद्धयः	॥१४॥
अेनं केचित् समापत्तिं वदन्त्यन्ये ध्रुवं पदम्। प्रशान्तवाह्यितामन्ये विसत्मागक्षयं परे	॥१५॥
यर्भयक्षुर्भृतः सर्वे देवाश्यावधियक्षुषः। सर्वतश्चक्षुषः सिद्धा योगिनः शास्त्रयक्षुषः	॥१६॥
परीक्षन्त कषय्येदतापैः स्वर्णं यथा जनाः। शास्त्रेऽपि वर्णिकाशुद्धिं परीक्षन्तां तथा बुधाः	॥१७॥
विधयः प्रतिषेधाश्च त्भूयांसो यत्र वर्णिताः। अेकाधिकारा दृश्यन्ते कषशुद्धिं वदन्ति ताम्	॥१८॥
सिद्धान्तेषु यथा ध्यानाध्ययनाद्विविधित्रजाः। हिंसादीनां निषेधाश्च त्भूयांसो भोक्षगोचराः	॥१९॥
अर्थकामविमिश्रं यद्यस्य क्लृत्पकथाविलम्। आनुषङ्गिकमोक्षार्थं यन्न तत् कषशुद्धिमत्	॥२०॥
विधीनां य निषेधानां योगक्षेमकरी क्रिया।	

वर्ष्यते यत्र सर्वत्र तच्छास्रं छेदशुद्धिमत्	॥२१॥
कायिकाद्यपि कुर्वीत गुप्तस्य समितो मुनिः।	
कृत्ये ज्यायसि किं वाय्यमित्युक्तं समये यथा	॥२२॥
अन्यार्थं किञ्चिद्दुसुष्टं यत्रान्यार्थमपोह्यते।	
दुर्विधिप्रतिषेधं तत्र शास्त्रं छेदशुद्धिमत्	॥२३॥
निषिद्धस्य विधानेऽपि हिंसादेर्भूतिकाभिभिः।	
दाडस्येव न सदैवैर्याति प्रकृतिदृष्टता	॥२४॥
हिंसा भावकृतो द्रोषो दाडस्तु न तथेति येत्।	
भूत्यर्थं तद्विधोनेऽपि भावद्रोषः कथं गतः	॥२५॥
वेदोक्तत्वान्मनःशुद्धया कर्मयज्ञोऽपि योगिनः।	
ब्रह्मयज्ञं छतीच्छन्तः श्येनयागं त्यजन्ति किम्	॥२६॥
वेदान्तविधिशेषत्वमतः कर्मविधेरहितम्।	
भिन्नात्मदर्शकाः शेषा वेदान्ता अेव कर्मणः	॥२७॥
कर्मणां निरवधानां चित्तशोधकतां परम्।	
साङ्ख्याचार्या अपीच्छन्तीत्यास्तामेषोऽत्र विस्तरः	॥२८॥
यत्र सर्वनयालम्बिविचारप्रभलाग्निना।	
तात्पर्यश्यामिका न स्यात्तच्छास्रं तापशुद्धिमत्	॥२९॥
यथाऽ सोमिलप्रश्ने जिनः स्याद्वादसिद्धयो।	
द्रव्यार्थादहमेकोऽस्मि दृग्ज्ञानार्थाद्दुर्भावपि	॥३०॥
अक्षयश्याव्ययश्यास्मि प्रदेशार्थविचारतः।	
अनेकभूतभावात्मा पर्यायार्थपरिग्रहात्	॥३१॥
द्वयोरेकत्वबुद्ध्यापि यथा द्वित्वं न गच्छति।	
नयैकान्तधियाप्येवमनेकान्तो न गच्छति	॥३२॥
सामग्र्येण न मानं स्याद् द्वयोरेकत्वधीर्यथा।	
तथा वस्तुनि वस्त्वंशबुद्धिर्ज्ञेया नयात्मिका	॥३३॥
अेकदेशेन यैकत्वधीर्द्वयोः स्याद्यथा प्रमा।	
तथा वस्तुनि वस्त्वंशबुद्धिर्ज्ञेया नयात्मिका	॥३४॥
छत्थं य संशयत्वं यत्रयानां भाषते परः।	
तदपास्तं विलंबानां प्रत्येकं न नयेषु यत्	॥३५॥
सामग्र्येण द्वयालंबेऽप्यविरोधे समुच्ययः।	
विरोधे दुर्नयव्राताः स्वशस्त्रेण स्वयं उताः	॥३६॥
कथं विप्रतिषिद्धानां न विरोधः समुच्ययो।	
अपेक्षाभेदतो उन्त कैव विप्रतिषिद्धता	॥३७॥
भिन्नापेक्षा यथैकत्र पितृपुत्रादिकल्पना।	
नित्यानित्याद्यनेकान्तस्तथैव न विरोत्स्यते	॥३८॥
व्यापके सत्यनेकान्ते स्वऽपपरऽपयोः।	
आनेकान्त्यात्र कुत्रापि निर्णीतिरिति येन्मतिः	॥३९॥
अव्याप्यवृत्तिधर्माणां यथावच्छेदकाश्रया।	
नापि ततः परावृत्तिस्तत् किं नात्र तथेक्ष्यते	॥४०॥
आनैगमान्त्यभेदं तत्परावृत्तावपि स्फूटम्।	
अभिप्रेताश्रयैषैव निर्णयो व्यवहारकः	॥४१॥
अनेकान्तेऽप्यनेकान्तादनिष्ठैवमपाकृता।	
नयसूक्ष्मेक्षिकाप्रान्ते विश्रान्तेः सुलभत्वतः	॥४२॥

आत्माश्रयाद्योऽप्यत्र सावकाशा न कर्हिचित्।	
ते हि प्रमाणासिद्धार्थात् प्रकृत्यैव पराङ्मुखाः।	॥४३॥
उत्पन्नं दधिभावेन नष्टं द्रुघतया पयः।	
गोरसत्वात् स्थिरं ज्ञानं स्याद्वादद्विद् ज्ञानोऽपि कः।	॥४४॥
ध्वङ्गन् प्रधानं सत्त्वाद्यैर्विरुद्धैर्गुण्डितं गुणैः।	
साङ्ख्यः सङ्ख्यावतां मुष्यो नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्।	॥४५॥
विज्ञानस्यैकमाकारं नानाकारकरम्भितम्।	
ध्वङ्गस्तथागतः प्राज्ञो नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्।	॥४६॥
चित्रमेकमनेकं य इपं प्रामाणिकं वदन्।	
योगो वैशेषिको वापि नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्।	॥४७॥
प्रत्यक्षं मितिमात्रंशे मेयांशे तद्विलक्षणम्।	
गुरुज्ञानं वदन्नेकं नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्।	॥४८॥
जतिव्यक्त्यात्मकं वस्तु वदन्ननुभवोचितम्।	
भट्टो वापि मुरारिर्वा नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्।	॥४९॥
अबद्धं परमार्थेन अबद्धं य व्यवहारतः।	
ब्रुवाणो ब्रह्मवेदान्ती नानेकान्तं प्रतिक्षिपेत्।	॥५०॥
ब्रुवाणा भिन्नभिन्नार्थान्नयत्मेदव्यपेक्षया।	
प्रतिक्षिपेयुर्नो वेदाः स्याद्वादं सार्वतान्त्रिकम्।	॥५१॥
विमतिः सम्मतिर्वापि यार्वाकस्य न मृग्यते।	
परलोकात्ममोक्षेषु यस्य मुह्यति शेमुषी।	॥५२॥
तेनानेकान्तसूत्रं यद्यद्वा सूत्रं नयात्मकम्।	
तदेव तापशुद्धं स्यान्न तु दुर्नयसंज्ञितम्।	॥५३॥
नित्यैकान्ते न हिंसादि तत्पर्यायापरिख्यात्।	
मनःसंयोगनाशाद्यौ व्यापारानुपलम्भतः।	॥५४॥
बुद्धिलेपोऽपि को नित्यनिर्लेपात्मव्यवस्थितौ।	
सामानाधिकरण्येन बन्धमोक्षौ हि सङ्गतौ।	॥५५॥
अनित्यैकान्तपक्षेऽपि हिंसादिकमसङ्गतम्।	
स्वतो विनाशशीलानां क्षणानां नाशकोऽस्तु कः।	॥५६॥
आनन्तर्यं क्षणानां तु न हिंसादिनियामकम्।	
विशेषादर्शनात्तस्य बुद्धलुब्धकयोर्भियः।	॥५७॥
सङ्कलेशेन विशेषश्चेदानन्तर्यमपार्थक्यम्।	
न हि तेनापि सङ्कलष्टमध्ये भेदो विधीयते।	॥५८॥
मनोवाक्काययोगानां भेदादेवं क्रियाभिदा।	
समग्रैव विशीर्येतेत्येतदन्यत्र यथितम्।	॥५९॥
नित्यानित्याद्यनेकान्तशास्त्रं तस्माद्विशिष्यते।	
तद्दृष्ट्यैव हि माध्यस्थ्यं गरिष्ठमुपपद्यते।	॥६०॥
यस्य सर्वत्र समता नयेषु तनयेष्विवा।	
तस्यानेकान्तवादस्य क्व न्यूनाधिकशेमुषी।	॥६१॥
स्वतन्त्रास्तु नयास्तस्य नांशाः किं तु प्रकल्पिताः।	
रागद्वेषौ कथं तस्य दूषणोऽपि य भूषणो।	॥६२॥
अर्थे मलेन्द्रजालस्य दूषितेऽपि य भूषितो।	
यथा जनानां माध्यस्थ्यं दुर्नयार्थे तथा मुनेः।	॥६३॥
दूषयेदज्ञ ओवोश्र्यैः स्याद्वादं न तु पण्डितः।	

अज्ञप्रलापे सुज्ञानां न द्वेषः करुणैव तु	॥७४॥
त्रिविधं ज्ञानमाभ्यातं श्रुतं चिन्ता यत्नानाम्	
आद्यं कोष्ठमभीजात्मं वाक्यार्थविषयं मतम्	॥७५॥
महावाक्यार्थज्ञं यत्तु सूक्ष्मयुक्तिशतान्वितम्	
तद्विद्वितीयं जले तैलबिन्दुरीत्या प्रसूत्वरम्	॥७६॥
औदम्पर्यगतं यस्य विध्यादौ यत्नवस्य यत्	
तृतीयं तद्विशुद्धोच्यजात्यरत्नविभानिभम्	॥७७॥
आद्ये ज्ञाने मनाङ् पुंसस्तद्रागादर्शनग्रहः।	
द्वितीये न भवत्येष चिन्तायोगात्कदाचन	॥७८॥
यारिसञ्छविनीयारकारकज्ञाततोऽन्तिमे।	
सर्वत्रैव हिता वृत्तिर्गाम्भीर्यात्तत्त्वदर्शिनः	॥७९॥
तेन स्याद्वादमालम्ब्य सर्वदर्शनतुल्यताम्।	
भोक्षोद्देशावि(द्वि?)शेषेण यः पश्यति स शास्त्रवित्	॥८०॥
माध्यस्थ्यमेव शास्त्रार्थो येन तस्यारु सिध्यति।	
स अत्र धर्मवादः स्यादन्यद्बालिशवल्गनम्	॥८१॥
पुत्रदारादिसंसारो धनिनां भूढयेतसाम्।	
पण्डितानां तु संसारः शास्त्रमध्यात्मवर्जितम्	॥८२॥
माध्यस्थ्यसहितं ह्येकपदज्ञानमपि प्रमा।	
शास्त्रकोटिर्वृथैवान्या तथा योक्तं महात्मना	॥८३॥
वादांश्च प्रतिवादांश्च वदन्तोऽनिश्चिन्तास्तथा।	
तत्त्वान्तं नैव गच्छन्ति तिलपीलकवद्गतौ	॥८४॥
इति यद्विद्वदनात्पदानि भुङ्क्ते	
प्रशमविवेचनसंवराभिधानि।	
प्रदलितदुरितः क्षणस्थित्वातितनय	
इह त्रिदशालयं जगाम	॥८५॥
नयानेकान्तार्थावगमरहितस्यास्य इदितम्,	
कथं माध्यस्थ्येन स्फुटमिति विधेयं त्रमपदम्।	
समाधेरव्यक्ताद्यदमिदधति व्यक्तसदृशम्।	
इवं योगाचार्या ध्रुवमभिनिवेशो विगलिते	॥८६॥
विशेषाद्योधाद्वा संपदि तदनेकान्तसमये, समुन्मीलद्भक्तिर्भवति य इहाध्यात्मविशदः।	
भृशं धीरोदात्तप्रियतमगुणो जगत्प्रियर्यशः	
श्रीस्तस्याङ्क त्यजति न कदापि प्रणयिनी	॥८७॥
प्रथमोऽधिकारः समाप्तः	
द्विशा दर्शितया शास्त्रैर्गच्छन्नश्चमतिः पथि।	
ज्ञानयोगं प्रयुञ्जत तद्विशेषोपलब्धये	॥९॥
योगजदृष्टजनितः स तु प्रातिभसंज्ञितः।	
सन्ध्येव दिनरात्रिभ्यां केवलश्रुतयोः पृथक्	॥१०॥
पदमात्रं हि नान्वेति शास्त्रं दिग्दर्शनोत्तरम्।	
ज्ञानयोगो मुनेः पार्श्वमाकैवल्यं न मुञ्चति	॥११॥
तत्त्वतो ब्रह्मणः शास्त्रं लक्षकं न तु दर्शकम्।	
न यादृष्टात्मतत्त्वस्य दृष्टान्तिर्निवर्तते	॥१२॥
तेनात्मदर्शनाकाङ्क्षी ज्ञानेनान्तर्भुषो भवेत्।	
द्रष्टृद्गात्मता मुक्तिर्दृश्यैकात्म्यं भवत्प्रमः	॥१५॥

आत्मज्ञाने मुनिर्मग्नः सर्वं पुद्गलविलम्बम्। महेन्द्रजालवद्वेत्ति नैव तत्रानुरज्यते	॥७॥
आस्वादिता सुमधुरा येन ज्ञानरतिः सुधा। न लगत्येव तस्येतो विषयेषु विषेष्विव	॥७॥
सत्तत्त्वचिन्तया यस्यात्सिसम्वागता धमो। आत्मवान् ज्ञानवान् वेदधर्मवान् ब्रह्मवांश्व्य सः	॥८॥
विषयान् साधकः पूर्वमनिष्टत्वधिया त्यजेत्। न त्यजेन्न य गृह्णीयात् सिद्धो विन्धात् स तत्त्वतः	॥८॥
योगारम्भदशास्थस्य दुःखमन्तर्बहिः सुखम्। सुखमन्तर्बहिर्दुःखं सिद्धयोगस्य तु ध्रुवम्	॥९०॥
प्रकाशशक्त्या यद्रूपमात्मनो ज्ञानमुच्यते। सुखं स्वरूपविश्रान्तिशक्त्या वाच्यं तदेव तु	॥९१॥
सर्वं परवशं दुःखं सर्वमात्मवशं सुखम्। अतद्दुक्तं समासेन लक्षणं सुखदुःखयो	॥९२॥
ज्ञानमग्नस्य यश्चर्म तद्वक्तुं नैव पार्यते। नोपमेयं प्रियाश्लेषैर्नापि तस्यन्दनद्रवैः	॥९३॥
तेजोदेश्याविवृद्धिर्या पर्यायकमवृद्धितः। भाषिता भगवत्याद्यौ सेत्थम्भूतस्य युज्यते	॥९४॥
चिन्मात्रलक्षणेनान्यव्यतिरिक्तत्व मात्मनः। प्रतीयते यदश्रान्तं तदेव ज्ञानमुत्तमम्	॥९५॥
शुभोपयोगरूपोऽयं समाधिः सविकल्पकः। शुद्धोपयोगरूपस्तु निर्विकल्पस्तद्वेकद्वक्	॥९६॥
आद्यः सालम्बनो नाम योगोऽनालम्बनः परः। छायाया दर्पणात्मावे मुषविश्रान्तिसंनिभः	॥९७॥
यद्दृश्यं यस्य निर्वाच्यं मननीयं यद्भुवि। तद्रूपं परसंश्लिष्टं न शुद्धद्रव्यलक्षणम्	॥९८॥
अपदस्य पदं नास्तीत्युपकम्यागमे ततः। उपाधिमात्रव्यावृत्त्या प्रोक्तं शुद्धात्मलक्षणम्	॥९९॥
यतो वायो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह। धृति श्रुतिरपि व्यक्तमेतदर्थानुभाषिणी	॥१००॥
अतीन्द्रियं परं ब्रह्म विशुद्धानुभवं विना। शास्त्रयुक्तिशतेनापि नैव गम्यं कदाचन	॥१०१॥
केषां न कल्पना दर्वी शास्त्रक्षीरान्नगाहिनी। विरलास्तद्रसास्वादविद्योऽनुभवजिह्वया	॥१०२॥
पश्यतु ब्रह्मनिर्द्वन्द्वं निर्द्वन्द्वानुभवं विना। कथं लिपिमयी दृष्टिः वाङ्मयी वा मनोमयी	॥१०३॥
न सुषुप्तिरभोऽत्वात्नापि य स्वापजगरौ। कल्पनाशिल्पविश्रान्तेस्तुर्यैवानुभवो दशा	॥१०४॥
अधिगत्यापिलं शब्दब्रह्म शास्त्रदृशा मुनिः। स्वसंवेद्यपरं ब्रह्मानुभवैरधिगच्छति	॥१०५॥
ये पर्यायेषु निरतास्ते ह्यन्यसमयस्थिरताः। आत्मस्वभावनिष्ठानां ध्रुवा स्वसमयस्थितिः	॥१०६॥
आवापोद्वापविश्रान्तिर्यत्राशुद्धनयस्य तत्।	

ज्ञानाय भवतु

शुद्धानुभवसंवेद्यं स्वरूपं परमात्मनः	॥२७॥
गुणस्थानानि यावन्ति यावन्त्यश्यापि मार्गशाः।	
तदन्यतरसंश्लेषो नैवातः परमात्मनः	॥३८॥
कर्मापाधिकृतान् भावान् य आत्मन्यध्यवस्यति।	
तेन स्वाभाविकं रूपं न बुद्धं परमात्मनः	॥२८॥
यथा भृत्यैः कृतं युद्धं स्वामिन्येवोपयर्थते।	
शुद्धात्मन्यविवेकेन कर्मस्कन्धोर्जितं तथा	॥३०॥
मुषितत्वं यथा पान्थगतं पथ्युपयर्थते।	
तथा व्यवहृत्यज्ञश्चिद्रूपे कर्मविक्रियाम्	॥३१॥
स्वत एव समायान्ति कर्माण्यारब्धशक्तितः।	
अकक्षेत्रावगाहेन ज्ञानी तत्र न दोषत्माक्	॥३२॥
दारुयन्त्रस्थपाज्यालीनृत्यतुल्याः प्रवृत्तयः।	
योगिनो नैव आधायै ज्ञानिनो लोक्वर्तिनः	॥३३॥
प्रारब्धादृष्टजनितात् सामायिकविवेकतः।	
क्रियापि ज्ञानिनो व्यक्ताभौयितीं नातिवर्तते	॥३४॥
संसारे निवसन् स्वार्थसञ्जः कञ्जलवेशमनि।	
लिप्यते निषिलो लोको ज्ञानसिद्धो न लिप्यते	॥३५॥
नाहं पुद्गलभावानां कर्ता कारयिता य ना	
नानुमन्तापि येत्यात्मज्ञानवान् लिप्यते कथम्	॥३६॥
लिप्यते पुद्गलस्कन्धो न लिप्ये पुद्गलैरहम्।	
त्रिप्रव्योमाञ्जनेनेव ध्यायन्निति न लिप्यते	॥३७॥
लिप्यता ज्ञानसम्प्राप्तप्रतिघाताय केवलम्।	
निर्लेपज्ञानमग्रस्य क्रिया सर्वोपयुज्यते	॥३८॥
तपःश्रुतादिना मत्तः क्रियावानपि लिप्यते।	
भावनाज्ञानसम्पन्नो निष्क्रियोऽपि न लिप्यते	॥३९॥
समलं निर्मलं येदमिति द्वैतं यदागतम्।	
अद्वैतं निर्मलं ब्रह्म तद्वैकमवशिष्यते	॥४०॥
महासामान्यरूपेऽस्मिन्मञ्जन्ति नयञ्ज त्मिदाः।	
समुद्रं षव कल्लोलाः पवनोन्माथनिर्मिताः	॥४१॥
षड्रव्यैकात्म्यसंस्पर्शि सत्सामान्यं हि यद्यपि।	
परस्यानुपयोगित्वात् स्वविश्रान्तं तथापि तत्	॥४२॥
नयेन सङ्ग्रहेणैवमृजुसूत्रोपच्छविना।	
सख्यिदानन्दरूपत्वं ब्रह्मणो व्यवतिष्ठते	॥४३॥
सत्त्वयित्वादिधर्माणां भेदाभेदवियारणो।	
न यार्थोऽयं विशीर्येत निर्विकल्पप्रसिद्धितः	॥४४॥
योगज्ञानुभवाद्भेदं सन्मात्रे निर्विकल्पके।	
विकल्पोघासहिष्णुत्वं भूषणं न तु दूषणम्	॥४५॥
यो ह्याप्यातुमशक्योऽपि प्रत्याप्यातु न शक्यते।	
प्राज्ञैर्न दूषणीयोऽर्थः स माधुर्यविशेषवत्	॥४६॥
कुमारी न यथा वेत्ति सुषुप्तं दयितभोगजम्।	
न ज्ञानाति तथा लोको योगिनां ज्ञानञ्च सुषुप्तम्	॥४७॥
अत्यन्तपक्वबोधाय समाधिनिर्विकल्पकः।	
वाय्योऽयं नार्धविज्ञस्य तथा योक्तं परैरपि	॥४८॥

आदौ शमदमप्रायैर्गुणैः शिष्यं प्रबोधयेत्। पश्यात् सर्वमिदं ब्रह्म शुद्धस्त्वमिति बोधयेत्	॥४८॥
अज्ञस्यार्धप्रबुद्धस्य सर्वं ब्रह्मेति यो वदेत्। महानरकजालेषु स तेन विनियोजितः	॥५०॥
तेनादौ शोधयेच्चित्तं सद्विकल्पैर्प्रताद्विभिः। यत्कामाद्विकाराणां प्रतिसंभ्याननाशयता	॥५१॥
विकल्परूपा मायेयं विकल्पेनैव नाशयते। अवस्थान्तरभेदेन तथा योक्तं परैरपि	॥५२॥
अविद्यैवोत्तमया स्वात्मनाशोधमोक्षया। विद्या सम्प्राप्यते राम सर्वदोषापहारिणी	॥५३॥
शाम्यति ह्यस्त्रमस्त्रेश मलेन क्षाल्यते मलः। शमं विषं विषेणैति रिपुणा हन्यते रिपुः	॥५४॥
ईदृशी भूतमायेयं या स्वनाशेन हर्षदा। न लक्ष्यते स्वभावोऽस्याः प्रेक्ष्यमाणैव नश्यति	॥५५॥
प्रताद्विः शुभसङ्कल्पो निर्नाश्याशुभवासनाम्। दाहं विनैव दहनः स्वयमेव विनङ्क्यति	॥५६॥
इयं नैश्वयेयिकी शक्तिर्न प्रवृत्तिर्न वा क्रिया। शुभसङ्कल्पनाशार्थं योगिनामुपयुञ्ज्यते	॥५७॥
द्वितीयापूर्वकरणो क्षायोपशमिका गुणाः। क्षमाद्या अपि यास्यन्ति स्थास्यन्ति क्षायिकाः परम्	॥५८॥
इत्थं यथाबलमनुद्यममुद्यमं य कुर्वन् दृशानुगुणमुत्तममान्तरार्थे। यिन्मात्रनिर्भरनिवेशितपक्षपातः,	॥५९॥
प्रातर्द्युरन्तमिव दीप्तिमुपैति योगी अभ्यस्य तु प्रविततं व्यवहामार्गं, प्रज्ञापनीयं इह सद्गुरुवाक्यनिष्ठः।	॥६०॥
यिद्वर्षप्रतिफलतूत्रिजगद्विवर्ते, वर्तेत किं पुनरसौ सलज्जन्मरूपे भवतु किमपि तत्त्वं ब्राह्ममाभ्यन्तरं वा, हृदि वितरति साम्यं निर्मलश्चिद्विद्यारः।	॥६१॥
तद्विह निश्चितपञ्चायार सञ्चारयारु- स्फुरितपरमभावे पक्षपातोऽधिको नः स्फुटमपरमभावे नैगमस्तारतम्यम्, प्रवदतु न तु हृष्येत्तावता ज्ञानयोगी।	॥६२॥
कलितपरमभावं चिश्यमत्कारसारम्, सकलनयविशुद्धं चित्तमेकं प्रमाणात् हरिरपरनयानां गर्जितैः कुञ्जराणाम्, सलज्जविपिनसुप्तो निश्चयो नो भिभेति।	॥६३॥
अपि तु भवति लीलोञ्जृम्भिजृम्भोन्मुपेऽस्मिन् गलितमद्वेष्टरास्ते नोऽश्वसन्त्येव भीता कलितविविधबाह्यव्यापकोलाहलौ- घव्युपरमपरमार्थं भावनापावनानाम्। कव्यन किमपि शोथ्यं-नास्ति नैवास्ति मोथ्यं, न य किमपि विधेयं नैव गेयं न देयम्	॥६४॥

धृति सुपरिष्ठातात्म-भ्याति यातुर्यकेलिर्भवति यतिपतिर्यश्रियद्भूमरोद्भवासिवीर्यः।
 हरिद्विमकरदारस्फारमन्दारगङ्गा-
 रजतकलशशुभ्रा स्यात्तदीया यशःश्री

॥७५॥

द्वितीयोऽधिकारः समाप्त

यान्येव साधनान्याद्यै गृहणीयाज्ज्ञानसाधकः।
 सिद्धयोगस्य तान्येव लक्षणानि स्वभावतः ॥१॥
 अत एव जगौ यात्रां सत्तपोनियमादिषु।
 यतनां सोमिलप्रश्ने भगवान् स्वस्य निश्चितम् ॥२॥
 अतश्चैव स्थितप्रज्ञभावसाधनलक्षणो।
 अन्यूनान्यधिके प्रोक्ते योगदृष्टया परैरपि ॥३॥
 नाज्ञानिनो विशेष्येत यथेच्छायरणो पुनः।
 ज्ञानी स्वलक्षणाभावात्तथा योक्तं परैरपि ॥४॥
 बुद्धाऽद्वैतसत्त्वस्य यथेच्छायरणं यद्वि।
 शुनां तत्त्वदृशां यैव को भेदोऽशुचिभक्षणो ॥५॥
 अबुद्धिपूर्विका वृत्तिर्न दृष्टा तत्र यद्यपि।
 तथापि योगजदृष्टमहिम्ना सा न सम्भवेत् ॥६॥
 निवृत्तमशुभायाराध्युभायारप्रवृत्तिमत्।
 स्याद्वा यित्तमुदासीनं सामायिकवतो मुनेः ॥७॥
 विधयश्च निषेधाश्च नत्वज्ञाननियन्त्रिताः।
 आलस्यैवागमे प्रोक्तो नोद्देशः पश्यकस्य यत् ॥८॥
 न य सामर्थ्ययोगस्य युक्तं शास्त्रं नियामकम्।
 कल्पातीतस्य मर्यादाप्यस्ति न ज्ञानिनः क्वचित् ॥९॥
 भावस्य सिद्धयसिद्धिभ्यां यस्याकिञ्चित्करी क्रिया।
 ज्ञानमेव क्रियामुक्तं राजयोगस्तद्विषयताम् ॥१०॥
 मैवं नाकेवली पश्यो नापूर्वकरणं विना।
 धर्मसंन्यासयोगी येत्यन्यस्य नियता क्रिया ॥११॥
 स्थैर्याधानाय सिद्धस्यासिद्धस्यानयनाय या।
 भावस्यैव क्रिया शान्तचित्तानामुपयुज्यते ॥१२॥
 क्रियाविरहितं उन्त ज्ञानमात्रमनर्थकम्।
 गतिं विना पथज्ञोऽपि नाप्नोति पुरमीप्सितम् ॥१३॥
 स्वानुकूलां क्रियां काले ज्ञानपूर्णाऽध्यपेक्षते।
 प्रदीपः स्व(स?)प्रकाशो (शे?)ऽपि तैलपूर्त्यादिकं यथा॥१४॥
 आद्यभावं पुरस्कृत्य ये क्रियाव्यवहारतः।
 वदने क्वलक्षेपं विना ते तृप्तिकाङ्क्षिणः ॥१५॥
 गुणवद्बहुमानादेर्नित्यस्मृत्या य सत्क्रिया।
 ज्ञातं न पातयेद्भावमज्ञातं जनयेदपि ॥१६॥
 क्षायोपशमिके भावे या क्रिया क्रियते तथा।
 पतितस्यापि तद्भावप्रवृद्धिर्जयते पुनः ॥१७॥
 गुणवृद्धयै ततः कुर्यात् क्रियामस्फलनाय वा।
 अकं तु संयमस्थानं जिज्ञानामवतिष्ठते ॥१८॥
 अज्ञाननाशकत्वेन ननु ज्ञानं विशिष्यते।
 न हि रज्जवद्विभ्रान्तिर्गमने न निवर्तते ॥१९॥
 सत्यं क्रियागमप्रोक्ता ज्ञानिनोऽध्युपयुज्यते।

सञ्चितादृष्टनाशार्थं नासूरोऽपि यद्व्यधात्	॥२०॥
तद्गुलस्य यथा वर्म यथा ताम्रस्य कालिका	॥२१॥
नश्यति क्रियया पुत्र पुरुषस्य तथा मलम्	॥२२॥
श्वस्य तद्गुलस्येव मलं सलजमप्यलम्	॥२३॥
नश्यत्येव न सन्देहस्तस्माद्दुष्टमवान् भव	॥२४॥
अविद्या य द्दिदक्षा य भवभीजं य वासना	॥२५॥
सलजं य मलं येति पर्यायाः कर्मणः स्मृताः	॥२६॥
ज्ञानिनो नास्त्यदृष्टं येद्व्यस्मसात्कृतकर्मणः।	॥२७॥
शरीरमीश्वरस्येव विदुषोऽप्यवतिष्ठते।	॥२८॥
अन्यादृष्टवशनेति कश्चिद्दाल तदक्षमम्	॥२९॥
शरीरं विदुषः शिष्यादृष्टाद्यदि तिष्ठति।	॥३०॥
तदाऽसुहृदृष्टेन न नश्येदिति का प्रमा	॥३१॥
न योपादाननाशेऽपि क्षणं कार्यं यथेष्यते।	॥३२॥
तार्किकैः स्थितिभक्तद्वयिरं विद्वत्तनुस्थितिः	॥३३॥
निरुपादानकार्यस्य क्षणं यत्तार्किकैः स्थिति।	॥३४॥
नाशदेत्वन्तराभावादिष्टा न य स दुर्वयः	॥३५॥
अन्यादृष्टस्य तत्पातप्रतिबन्धकतां नयेत्।	॥३६॥
त्रियमाशोऽपि ज्येष्ठ शिष्यादृष्टवशाद्गुरुरः	॥३७॥
स्वभावाग्निद्रुपादानं यदि विद्वत्तनुस्थितिः।	॥३८॥
तथापि कालनियमे तत्र युक्तिर्न विद्यते	॥३९॥
उच्छृङ्खलस्य तस्थिन्यं मंत वेदान्तिनो ह्यदः।	॥४०॥
प्रारब्धादृष्टतः किं तु ज्ञेया विद्वत्तनुस्थितिः	॥४१॥
तत्प्रारब्धेतरादृष्टं ज्ञाननाशयं यदीष्यते।	॥४२॥
लाघवेन विजातीयं तन्नाशयं तत्प्रकल्प्यताम्	॥४३॥
इत्थं य ज्ञानिनो ज्ञाननाशयकर्मक्षये सति।	॥४४॥
क्रियैकनाशयकर्मोद्यक्षयार्थं सापि युज्यते	॥४५॥
सर्वकर्मक्षये ज्ञानकर्मणोस्तत्समुच्ययः।	॥४६॥
अन्योऽन्यप्रतिबन्धेन तथा योक्तं परैरपि	॥४७॥
न यावत्सममव्यस्तौ ज्ञानसत्पुरुषकर्मौ।	॥४८॥
ओकोऽपि नैतयोस्तावत्पुरुषस्येऽ सिध्यति	॥४९॥
यथा छात्रस्थिके ज्ञानकर्मणी सलकृ(ग?)त्वरे।	॥५०॥
क्षायिके अपि विज्ञेये तथैव मतिशालिभिः	॥५१॥
सम्प्राप्तकेवलज्ञाना अपि यज्जिज्ञानपुङ्गवाः।	॥५२॥
क्रियां योगनिरोधांभ्यां कृत्वा सिध्यन्ति नान्यथा	॥५३॥
तेन ये क्रियया मुक्ता ज्ञानमात्रात्मिमानिनः।	॥५४॥
ते त्रष्टा ज्ञानकर्मभ्यां नास्तिका नात्र संशयः	॥५५॥
ज्ञानोत्पत्तिं समुद्भव्या का माहीनन्यदृष्टितः।	॥५६॥
अपस्नुवानैर्लोकेभ्यो नास्तिकैर्व्यितं जगत्	॥५७॥
ज्ञानस्य परिपाकाद्धि क्रियाऽसङ्गत्वमङ्गति।	॥५८॥
न तु प्रयाति पार्थक्यं यन्दनादिव सौरभम्	॥५९॥
प्रीतिभक्तिवयोऽसंगैरनुष्ठानं यतुर्विधम्।	॥६०॥
यत्परैर्योगिभिर्गीतं तदित्थं युज्यतेऽभिलम्	॥६१॥
ज्ञाने यैव क्रियायां य युगपद्विहितादरः।	॥६२॥

द्रव्यભાવવિશુદ્ધિઃ સન્ પ્રયાત્યેવ પરં પદમ્ ક્રિયાજ્ઞાનસંયોગવિશ્રાન્તચિત્તાઃ સમુદ્ભૂતર્ભાધચારિત્રવૃત્તાઃ। નયોન્મેષનિર્ણીતનિઃશેષભાવાસ્તપઃ	૧૪૨॥
શક્તિલબ્ધપ્રસિદ્ધપ્રભાવાઃ ભયક્રોધમાયામદાજ્ઞાનનિદ્રા- પ્રમાદોજ્જિઝતાઃ શુદ્ધમુદ્રા મુનીન્દ્રાઃ। યશઃશ્રીસમાલિહિંગતા વાદિદન્તિ- સ્મયોચ્છેદહર્યક્ષતુલ્યા જયન્તિ	૧૪૩॥
	૧૪૪॥

તૃતીયોડધિકારઃ સમાપ્તઃ

જ્ઞાનક્રિયાશ્વદ્યયુક્તસામ્ય-રથાધિરૂઢઃ શિવમાર્ગગામી। ન ગ્રામપૂઃકણ્ટકજારતીનાં જનોડનુપાનત્ક ઇવાતિમેતિ આત્મપ્રવૃત્તાવતિજાગરૂકઃ પરપ્રવૃત્તૌ બધિરાન્ધમૂકઃ।	૧૧॥
સદા ચિદાનન્દપદોપયોગી લોકોત્તરં સામ્યમુપૈતિ યોગી પરીષદૈશ્ય પ્રબલોપસર્ગયોગાચ્ચલત્યેવ ન સામ્યયુક્તઃ। સ્થૈર્યાદ્વિપર્યાસમુપૈતિ જાતુ ક્ષમા ન શૈલૈર્ન ચ સિન્ધુનાથૈઃ ॥૩॥ ઇતસ્તતો નારતિવલ્નિયોગા- દુરૂડીય ગચ્છેઘદિ ચિત્તસૂતઃ। સામ્યૈકસિદ્ધૌષધમૂર્ચ્છિતઃ સન્, કલ્યાણસિદ્ધેર્ન તદા વિલમ્બઃ	૧૨॥
અન્તર્નિમગ્નઃ સમતાસુખાબ્ધૌ બાહ્યે સુખે નો રતિમેતિ યોગી। અટયટવ્યાં ક ઇવર્થલુબ્ધો ગૃહે સમુત્સર્પતિ કલ્પવૃક્ષે યસ્મિન્નવિદ્યાર્પિતબાહ્યવસ્તુવિસ્તારજબ્રાન્તિરુપૈતિ શાન્તિમ્। તસ્મિન્શિષ્ટેકાર્ણવનિસ્તરડ્ગસ્વભાવસામ્યે રમતે સુબુદ્ધિઃ શુદ્ધાત્મતત્ત્વપ્રગુણા વિમર્શા સ્પર્શાપ્યસંવેદનમાદધાનાઃ। યદાન્યબુદ્ધિં વિનિવર્તયન્તિ તદા સમત્વં પ્રથતેડવશિષ્ટમ્ વિના સમત્વં પ્રસરન્મમત્વં, સામાયિકં માયિકમેવ મન્યે। આયે સમાનાં સતિ સદ્ગુણાનાં શુદ્ધં, હિ તચ્છુદ્ધનયા વિદન્તિ નિશાનભોમન્દિરરત્નદીપ્રજ્યોતિભિરુદ્ધોતિતપૂર્વમન્તઃ। વિદ્યોતતે તત્પરમાત્મતત્વં પ્રસૂત્વરે સામ્યમણિપ્રકાશે એકાં વિવેકાડ્કુરિતાં શ્રિતા યાં, નિર્વાણમાપુર્ભતાદિભૂપાઃ। સૈવર્જુમાર્ગઃ સમતા મુનીનામન્યસ્તુ, તસ્યા નિખિલઃ પ્રપચ્યઃ	૧૪॥
અલ્પેડપિ સાધુર્ન કષાયવલ્નાવલ્નાય વિશ્વાસમુપૈતિ ભીતઃ। પ્રવર્ધમાનઃ સ દહેદ્ગુણૌઘં સામ્યામ્બુપૂરૈર્યદિ નાપનીતઃ પ્રારબ્ધજા જ્ઞાનવતાં કષાયા, આભાસિકા ઇત્યભિમાનમાત્રમ્। નાશો હિ ભાવઃ પ્રતિસડ્પ્યયા, યો નાબોધવત્સામ્યરતૌસ તિષ્ઠેત્	૧૫॥
	૧૬॥
	૧૭॥
	૧૮॥
	૧૯॥
	૨૦॥
	૨૧॥
	૨૨॥

સામ્યં વિના યસ્ય તપઃક્રિયાદેર્નિષ્ઠા,
 પ્રતિષ્ઠાર્જનમાત્ર એવા
 સ્વર્ધેનુચિન્તામણિકામકુમ્ભાન્,
 કરોત્યસૌ કાણકપર્દમૂલ્યાન્ ॥૧૩॥
 જ્ઞાની ક્રિયાવાન્ વિરતસ્તપસ્વી,
 ધ્યાની ય મૌની સ્થિરદર્શનશ્યા
 સાધુર્ગુણં તં લભતે ન જાતુ,
 પ્રાપ્નોતિ યં સામ્યસમાધિનિષ્ઠઃ ॥૧૪॥
 દુર્યોધનેનાભિહતશ્યુકોપ ન પાણ્ડવૈર્યો ન નુતો જહર્ષા
 સ્તુમ્ભો ભદન્તં દમદન્તમન્તઃસમત્વન્તં મુનિસત્તમં તમ્ ॥૧૫॥
 યો દદ્યમાનાં મિથિલાં નિરીક્ષ્ય શકેણ,
 નુત્નોઽપિ નમિઃ પુરીં સ્વામ્।
 ન મેઽત્ર કિઞ્ચિજ્જવલતીતિ મેને,
 સામ્યેન તેનોરુચશો વિતેને ॥૧૬॥
 સામ્યપ્રસાદાસ્તવપુર્મમત્વાઃ,
 સત્વાધિકાઃ સ્વં ધ્રુવમેવ મત્વા।
 ન સેહિરેઽર્તિ કિમ્ તીવ્રયન્ત્ર-
 નિષ્પીડિતાઃ સ્કન્ધકસૂરિશિષ્યાઃ ॥૧૭॥
 લોકોત્તરં ચારુચરિત્રમેતન્મેતાર્યસાધોઃ સમતાસમાધેઃ।
 હદાપ્યકુપ્યન્ન યદાર્દ્રચર્મબદ્ધેઽપિ મૂર્ધન્યયમાપ તાપમ્ ॥૧૮॥
 જજ્વાલ નાન્તશ્ચ સુરાધમેન,
 પ્રોજ્જવાલિતેઽપિ જ્વલનેન મૌલૌ।
 મૌલિર્મુનીનાં સ ન કૈર્નિષેવ્યઃ ॥૧૯॥
 કૃષ્ણાનુજન્મા સમતાઽમૃતાબ્ધિઃ
 ગડ્ગાજલે યો ન જહૌ સુરેણ,
 વિદ્ધોઽપિ શૂલે સમતાનુવેધમ્।
 પ્રયાગતીર્થોદયકૃન્મુનીનાં માન્યઃ ॥૨૦॥
 સ સૂરિસ્તનુજોઽન્નિકાયાઃ
 સ્ત્રીભ્રૂણગોબ્રાહ્મણઘાતજાતપાપાદઘઃપાતકૃતાભિમુખ્યાઃ।
 દૃઢપ્રહારિપ્રમુખાઃ ક્ષણેન સામ્યાવલમ્બાત્પદમુચ્યમાપુઃ ॥૨૧॥
 અપ્રાપ્તધર્માઽપિ પુરાઽઽદિર્માર્હન્માતા,
 શિવં યદ્ભગવત્યવાપા ॥૨૨॥
 નાપ્નોતિ પારં વચસોઽનુપાધિ-
 સમાધિસામ્યસ્ય વિજૃમ્ભિતં તત્ ॥૨૨॥
 ઇતિ શુભમતિર્મત્વા સામ્યપ્રભાવમનુત્તરં ય ઇહ નિરતો નિત્યાનન્દઃ કદાપિ ન બિદ્યતે।
 વિગલદ્બિલાવિદ્યઃ પૂર્ણસ્વભાવસમૃદ્ધિમાન્,
 સ ખલુ લભતે ભાવારીણાં જયેન યશઃશ્રિયમ્ ॥૨૩॥

ચતુર્થોઽધિકારઃ સમાપ્ત
 ॥ સમાપ્તમિદં યશઃશ્રયક્રમધ્યાત્મોપનિષત્પ્રકરણમ્ ॥